

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

ГЛАВА 1

Андрійко і гігусь Василь вирушають на пошук дельфінів

Андрій не любив рано прокидатися. «Чому літо потрібно так довго чекати, а перше вересня завжди приходить за розкладом», – думав він, нашвидкуруч збираючись у школу. Як можна йти на уроки, коли море так і кличе в обійми, – хлопець задивився у вікно і зітхнув. Проте сьогодні у школі треба зробити дуже важливу справу. Як би так вислизнути з дому, щоб мама цього не помітила?

– Ти вирішив піти у школу не поснідавши? – запитала мама, визирнувши з кухні, коли Андрійко намагався швидко надягнути кросівки.

– Так., – затнувся Андрій, – я дуже поспішаю.
– Нічого не хочеш мені розповісти? – надто лагідно запитала мама, прискіпливо дивлячись у вічі.
– Та ніби нічого.
– А чому директорка викликає мене у школу? Ще ж тільки перше вересня, ти ходив у школу лише раз – по підручники – і вже щось накоїв?
– Я не знаю, – схиливши голову, відповів Андрій.
– Добре, ходи сюди, обійму тебе.
– Ну, мам, я ж уже дорослий... – почав було Андрій, та все ж пішов в обійми до матері.
– Будь розумником. Якщо знайду час – спробую потрапити у школу. І поїж, устигнеш.
– І в тебе геть нема ідей щодо виклику? – знову спробувала спитати мама, доки він доїдав бутерброд.
– Ні, ну, може, ти забула здати гроші на щось?
Вона якось сумно зітхнула. Андрій дуже любив маму, а ще дідуся, тварин і море. Жила ця родина в маленькому містечку на узбережжі. У них був невеличкий будинок: старий, але затишний.
Нещодавно Андрієві виповнилося 13 років. Він уважав, що зовнішність у нього звичайнісінька: сірі очі, русяве волосся, трохи зависокий зріст... Андрійко не дуже любив учитися, проте старався, бо мама дуже засмучувалася, коли натрапляла в щоденнику на погані оцінки. Тата у хлопця не було, проте не у всіх є тато. Маму звали Марина, вона – ветеринарка,

та Андрієві більше подобалося казати – лікарка, що лікує тварин. І хоч мама пропадала на роботі з ранку до вечора, а іноді хворих звірів привозили й уночі, Андрійко також мріяв стати ветеринаром. З дитинства він розумів мову тварин і вчився піклуватися про них. Андрій нікому не розповідав про це, навіть найкращій подрузі Майї, тільки мамі й дідусяві. Мама усміхалась і не дуже вірила, проте обіймала його міцно й завжди казала: «Ти в мене розумник!»

Дідусь Василь усе життя працював у береговій охороні. Він із товаришами по службі патрулював акваторію моря, ловив браконьєрів (це ті, що незаконно виловлювали рибу та знищували морських тварин), допомагав людям і дельфінам, які заплутались у рибацьких сітках. Так, вам не почулося – справді йдеться про прекрасних, дивовижних і неймовірних Дельфінів!

«Червона книжка для дітей», яку дуже любив читати Андрій, розповідала, що в Чорному морі водиться Дельфін звичайний (Білобочка). Це ссавець, завдовжки від 160 до 260 см, його вага – в межах від 60 до 120 кг. Зуби гострі, спина темна, черево та боки – сірі чи білі. Улюблена їжа дельфінів у Чорному морі – шпрот і хамса. Новонароджений дельфін може бути 80-90 см завдовжки. Тривалість життя – до 30 років. Тварин, які занесені до Червоної книги, треба берегти, бо їх залишилося дуже мало.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Колись у бухти припливало багато дельфінів, з ними можна було плавати і бавитися. Це було ще в ті часи, коли дідусь Василь був молодим і місто тільки почали будувати. Але як тільки на узбережжі з'явилося багато людей і будов – дельфіни зникли. Можливо, тому, що деякі люди почали ображати тварин, намагалися зловити їх і відправити у дельфінарії, де ці чудові тварини страждають у неволі.

Проте іноді, дуже рідко, дельфінів ще можна було побачити в наших водах. Дідусь Василь мав моторний човен, і вони з Андрійком часто виходили в море на пошуки. Хлопець обожнював ці подорожі, адже влітку він міг трохи поплавати і побавитися з тваринами.

В останні декілька років хлопчик подружився зі зграєю молодих дельфінів, які частенько запливали близько до узбережжя і пливли наввипередки з їхнім човном. Андрійко навіть придумав їм імена – Красуня, Смішака, Стрибун і Ласунка. Дідусь із мамою сміялись, адже не вірили, що кожного разу припливали ті самі дельфіни. Проте Андрійко доводив їм протилежне: у Красуні плямки на спині, а в Смішаки – особлива усмішка, Стрибун – стрибає вище за всіх, а Ласунка – гладка і полюбляє поїсти більше, ніж інші. Іноді мама непокоїлася через таку синову дружбу з дельфінами. Вона казала, що ці тварини – дуже довірливі, і якщо вони звикли товаришувати з ним, то почнуть довіряти й іншим людям, які можуть їх образити.

Зазвичай на зиму дельфіни відпливали до берегів Туреччини, бо там тепліша вода, а навесні поверталися. І цього року вони повернулися, та вже з маленьким дельфінятком, яке народилось у Красуні та Смішаки. Воно було маленьке, гарненьке і ні на секунду не відпливало від тата з мамою. Андрійко назвав його Бебі й наробив багато фотографій. За літні місяці Бебі трохи подорослішав і став цікавитися навколишнім світом, усюди встромлювати свого допитливого дельфінячого носика.

Андрій показав своїй подрузі й однокласниці Майї, коли вони нарешті зустрілися, фото дельфінів та Бебі. Діти не бачилися майже все літо, адже Майя спочатку була у таборі, а потім відпочивала з батьками у Карпатах. А дружили вони з першого класу. Майя була дуже розумна, мила, з блакитними очима та світло-русявим волоссям до пліч. Батьки Майї були лікарями і також постійно пропадали на роботі.

– Класно! От би й мені побачити Бебі, – сказала Майя, розглядаючи фото.

– Мабуть, ще побачиш, – відповів Андрій, – вони поки не відпливають, іще тепло.

– Може, писатимеш цього року дослідження про дельфінів? – запитала Майя.

– Ще не знаю, – зітхнув Андрій. Дослідження – це добре, але ж як пояснити, що для нього дельфіни – це не тварини, а друзі.

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Дослідження у школі писали щороку на різні теми й дуже відповідально до нього ставилися. Класний керівник і вчитель біології Олег Олександрович колись придумав це завдання, щоби кожен вивчив і дослідив якесь важливе екологічне питання. Олег Олександрович був дуже класний, у школі всі його поважали та любили. Ось і сьогодні вчитель із нетерпінням очікував початку навчального року.

– Чого це ти запізнюєшся? – запитали друзі, котрі чекали Андрійка на підході до школи.

– Мав владнати справи з мамою.

– Приніс?

– Так, – відповів Андрій, обережно виймаючи з рюкзака згорток. Хлопці та дівчата швидко розібрали плакати і, сховавши їх під піджаками, пішли на святкову лінійку.

На шкільному подвір'ї зібралася сила-силенна людей – діти, вчителі, батьки. Гучна музика, повітряні кульки та першачки, що перелякано трималися за руки батьків. Пролунав гімн, і почалися промови – директорка Ольга Петрівна запрошувала до слова депутатів, чиновників, благодійників. Сонечко почало припікати, було душно і трохи нудно від усього пафосу. Проте цього року на лінійці сталася справжня несподіванка, й усім бути сумно перестало. Раптом понад десять учнів одного з класів вишли вперед і розгорнули плакати:

*Повітряні кульки забруднюють природу
П'ять хвилин радості – ціна життя
Через повітряні кульки гинуть птахи
Вони не зникають у небі, а падають на землю
Повітряні кульки вбивають*

– Що ж це за діти такі. Ну просила ж не робити цього, – знервовано сказала директорка у мікрофон, забувши, що він не вимкнений.

Десь поряд заплакав першачок, а потім почувся плач інших. Почався хаос, лінійку швидко і якимось не урочисто закрили, навіть гімн забули ввімкнути.

– Ваші діти приходили до мене тиждень тому з вимогою не прикрашати подвір'я кульками, – казала у своєму кабінеті директорка, капаючи корвалол у склянку. Жінка ледь не зривалася на крик. У кабінеті сумно стояли батьки тих, хто вийшов із плакатами.

– Ну де, скажіть мені, ваші діти беруть усі ці дурні ідеї? – риторично запитувала директорка. – Ми ж прикрашаємо двір кульками вже 20 років! Ще моя попередниця так робила! І після мене так робитимуть! Перший дзвоник – це ж свято! А свято має бути з кульками.

– Вибачте, – нерішуче перервала цей монолог Марина, мати Андрійка, – але як ветеринарка можу

сказати, що діти праві, і саме через кульки, які потім опиняються на землі, гинуть птахи і риби.

– То це ви їх навчили мітингувати?

– Ні, я нічого не знала. Проте сварити сина за це не буду. Він відстоює власні переконання.

– Він – бореться за переконання, а що подумують депутати, котрі були на лінійці? Що в мене тут казна-що, а не школа? – бурчала Ольга Петрівна, крапаючи ще корвалолу.

– Але ж... – почав було Олег Олександрович.

– А ви – мовчіть, а то взагалі звільню. Розвели в школі... демократію.

Тим часом у класі жваво обговорювали події.

– Ви бачили їхні обличчя? – казала Майя всміхаючись.

– Ну ми ж попередили Ольгу Петрівну, що протестуватимемо, якщо будуть кульки.

– А вона не повірила...

– Вона повірила, – сказав Андрійко, – бо наших батьків викликала заздалегідь.

– А ти перелякався, дурнику, – сказала, підходячи, Катя, яка не брала участі у флешмобі й постійно дражнилася з їхньої компанії.

– Не перелякався, просто не хочу засмучувати маму.

– Твоя мама засмутилася вже тоді, коли ти народився, – зло сказала Катя, – дурник-ботан.

– Не звертай уваги, ти ж знаєш, яка вона, – підтримала друга Майя.

– Подружка дурника-ботана, – з'язвила Катя.

Скандал, догана вчителю і лекція про поведінку відбулись, а похід однаково не відмінили. Кожного першого вересня Олег Олександрович вів свій клас у похід на природу. Вони лазили схилами, розглядали рослини, іноді щастило побачити якихось маленьких польових тваринок. А потім обов'язково йшли до моря і влаштовували невеличкий пікнік.

Ось і цього року вчитель повів клас у бухту, що була на околиці міста. Майя, Андрій та їхні однокласники радісно чекали на цікаву пригоду, але те, що вони побачили, було жахливо. Весь берег застигла мертва риба, водорості і сміття, під цими грудками майже не було видно піску. Майя та інші дівчата злякались і ледь не плакали.

– Ну як таке могло трапитися? – питали учні одне одного.

– На жаль, без втручання людини таке не трапляється, – сказав Олег Олександрович.

– Хтось навмисно міг отруїти рибу? – спитав Андрійко.

– Поки важко сказати, – відповів учитель, – але ж ми з вами вивчали багато прикладів того, як люди знищують природу.

Поки вони викликали і чекали представників влади, хлопці й учитель спробували дослідити, що трапилося. Олег Олександрович попросив усіх зробити якомога більше світлин на телефони, це могло би знадобитися для подальшого вивчення проблеми. Напередодні ввечері був шторм, він і виніс мертву рибу на берег. Але чому вона померла?

– Мабуть, це через сміття, яке потрапило у море, – сказав тоді Олег Олександрович, – бачите, скільки пластику викинуло на берег разом із рибою? Риба з’їла його, бо подумала, що це їжа, тому померла.

– Але як так багато пластику потрапило у море? – спитав Андрій.

– Не знаю, але міська влада повинна розібратися, – відповів учитель.

Олег Олександрович відпустив усіх, а сам залишився чекати на поліцію. Андрійко ж поспішив додому, щоби розповісти все дідусеві, адже хлопчик дуже переживав за своїх друзів-дельфінів.

Андрійко думав, що дідусь заспокоїть його, скаже, що таке буває і нічого страшного з дельфінами не трапиться. Проте дідусь також занепокоївся.

– Так, Андрійку, швиденько обідай, збирайся і вийдемо в море. Подивимося, що там відбувається.

За пів години дідусь і внук уже були у човні та вирушили на пошук дельфінів.

ГЛАВА 2

Бєбі захворів

Море було спокійне, майже повний штиль. Але човнові доводилося плисти серед островів сміття, що утворились у воді. Пластикові пляшки, залишки їжі, поліетиленові пакети – чого тут тільки не було! Андрій намагався сачком виловлювати хоча би пластик.

– Діду, як думаєш, звідки це все взялося? Може, з якогось корабля викинули? – запитав Андрійко.

– Занадто багато сміття, як для одного корабля. Мабуть, воно потрапило у море з міського сміттєзвалища, – поділився роздумами дідусь Василь. – Думаю, дельфіни попливли в інше місце, коли побачили все це, вони дуже розумні істоти.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

– Можливо, вони вже ніколи не повернуться, – засмучено відповів Андрійко.

Дідусь із онуком попливли в усі місця та бухти, в яких зустрічали дельфінів, але нікого не знайшли. Вже збиралися повертатись додому, коли з правого борту човна винирнула схвильована Красуня.

– Привіт! – радісно скрикнув Андрійко. – Ми так за вас хвилювалися. Що трапилося, Красуне?

Дельфіниха нервово плавала навколо човна й намагалася щось повідомити. Над водою було чутно її схвильований дельфінячий писк.

– Діду, вона просить плисти за нею, – сказав Андрійко, – каже, що Бебі захворів.

Тоді вони попливли за Красунею, яка завела їх далеченько у море. Все мало такий вигляд, ніби люди потрапили у дельфіняче царство, адже в якийсь момент навколо човна почали кружляти цілі зграї дельфінів. Тварини були дуже схвильовані, наче намагалися щось розповісти. Ось нарешті дідусь та Андрійко побачили Смішаку, який допомагав Бебі триматися на воді. Малюк важко дихав і не міг пірнати. Андрійко з дідусем зрозуміли, що він щось проковтнув і це застрягло в горлі й заважало дихати.

– Треба покликати маму! – сказав Андрійко. – Красуне, Смішако – не хвилюйтеся, прийде моя мама і допоможе.

